

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

~ ILLUSTROVAL KARL KWASNY ~

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Noční můry!
Jason Segel a Kirsten Miller

Z anglického originálu *Nightmares!*, vydaného nakladatelstvím
Delacorte Press v roce 2014, přeložila Dana Chodilová.

Redakce Jiří Chodil
Korektura Iva Čejková
Odpovědná redaktorka Michaela Celárková
Obálka, grafická úprava a sazba Kristýna Sladká
Technická redakce Radka Konvičková

Vytiskl Europrint a. s., Pod Kotlářkou 151/3, Praha

Vydalo NAKLADATELSTVÍ XYZ ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace: 23 748

Praha 2016

ALBATROS MEDIA a.s.
www.albatrosmedia.cz
www.xyz.cz

Nightmares!
Copyright © 2014 by The Jason Segel Company
All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Random
House LLC, a Penguin Random House Company, New York.
Translation © Dana Chodilová, 2016
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016
ISBN 978-80-7505-313-8

Pro Ala, Jill, Adama, Alison
a pro R. B.
J. S.

☞ PRVNÍ KAPITOLA ☞

MACEŠINO DOUPĚ

Bylo pět minut po půlnoci a z okna starého zámku na nejvyšším kopci městečka Cypřišový Potok vyhlížel chlapec. To sídlo vypadalo divně. Přední veranda přetékala džunglí rostlin v květináčích, ty nejdrzejší se šplhaly po sloupech, pod nimi se praly o paprsky měsíčního světla záplavy kapradin a rudé květy trvalek. Ze střechy vyrážela osmiboká věž a celá stavba byla natřená příšernou fialovou barvou. Každého muselo na první pohled napadnout, že v ní žijí podivíni – jenže ten kluk u okna vypadal úplně normálně. Měl pískově světlé vlasy, žádná tetování,

jizvy ani odporné bradavice. Jen utrápený výraz, a ten napovídal, že je s ním něco moc a moc špatně.

Jmenoval se Charlie Laird a v Cypřišovém Potoce žil celých dvanáct let, co byl na světě. On a jeho mladší bráška Jack dřív bydleli jen o ulici dál. Vlastně na ten bývalý domov viděl z okna své nové ložnice. Teď už patřil úplně jiné rodině. Charlie každý večer pozoroval, jak se tam zhasíná, a představoval si děti, pohodlně a bezpečně zachumlané v postelích, kam je uložili rodiče. Dal by úplně všechno, jen aby si to s nimi mohl vyměnit. Byly to už tři měsíce, co se s bratrem a tátou

přestěhoval do purpurového záměčku na DeChantově kopci. A celé ty tři měsíce se Charlie Laird pořádně nevyspal.

Charlie couvl od okna a uviděl ve skle vlastní odraz. Ve tváři byl bledý jako kyška a pod zarudlýma očima se rýsovaly tmavé kruhy. Povzdychl si nad sebou a obrátil se, aby se pustil do své pravidelné večerní dřiny. Uprostřed pokoje trůnilo osmatřicet těžkých krabic, nacpaných videohrami, komiksy a baseballovými trofeji. Charlie si dosud vybalil jen pár kousků na převlečení, zbytek věcí pořád trčel ve svém kartonovém vězení. A každou noc, než se Charlie uložil do postele, ty škatule stěhoval. Devatenáct krabic natlačil ke dveřím na chodbu. Zbylými devatenácti zatarasil vstup na záchod a do koupelny (i když tohle bylo někdy v noci *dost* nešikovné).

Každý rozumný člověk by to považoval za šílenost. I Charlie věděl, že barikády zlé sny nezastaví. Jenomže čarodějnice, která ho strašila každou noc už tři měsíce, nebyla jako jiné noční můry. Na většinu snů se nakonec zapomene, ale jemu tahle babice nešla z hlavy. Připadala mu skutečná jako vlastní nos mezi očima. Takže když mu oznámila, že si ho brzo odvede,

věděl, že nevyhrožuje jenom tak do větru. A doufal, že se za ním přes ty hromady krabic neprotlačí.

Na chodbu se už dostala. Když Charlie poprvé uslyšel, jak se někdo krade domem, zrovna se probudil ze zlého snu. Zpoza hor vykukovalo slunce, ale v zámečku ještě vládl klid a mír. Zničehonic se do ticha rozskřípaly rezavé panty. Pak zasténala prkna v podlaze a cosi zadunělo na schodech. Tak těžké kroky musely patřit někomu dospělému. Ale když Charlie konečně sebral kuráž a vydal se na průzkum, zjistil, že táta s nevlastní matkou ještě spí v postelích. Za pár nocí to uslyšel znovu. *Skříp. Vrz. Buch.* Táta tvrdil, že staré domy se ozývají samy od sebe. Brácha si myslel, že tam prostě straší duchové. Ale Charlie věděl, že nic takového není. Pátral po nich už skoro tři roky, a kdyby existovali, jistě by nějakého viděl. Kdepak, Charlie Laird měl mnohem horší problémy než duchy.

Třicet osm krabic čekalo. Charlie zíral na ten otravný úkol a uvažoval, kde sebere síly. Jeho noční můry se pořád zhoršovaly, a každý den bojoval beznadějnou bitvu se spánkem. Už teď mu padala víčka, zíval jako

lev. Jako obyčejně trčel až do půlnoci u okna a čekal, až si táta s nevlastní matkou půjdou lehnout. Nechtěl, aby ho slyšeli, jak šoupe krabice po podlaze a funí, když je vrší u dveří. Jenže zůstat vzhůru bylo těžší a těžší. Lepil si víčka lepicí páskou, ale papírová je neudržela a izolepa mu trhala chlupy z obočí. Z přecházení sem a tam se mu motala hlava. Zkusil se pořádně nalokat vody, protože s plným močovým měchýřem se prý těžko usíná, ale nakonec měl co dělat, aby stačil odsunout devatenáct krabic ode dveří záchodu. A tak když selhalo všechno ostatní, podnikl Charlie před několika týdny první výpravu do kuchyně pro hrnek zbylého studeného kafe. Zvedal se mu z něj žaludek a někdy si musel zacpat nos, aby ho spolykal, ale jediné to ho udrželo vzhůru.

Charlie přešel po špičkách ke dveřím svého pokoje a pomalu je otevřel, aby nezaskřípaly. Vykoukl ven a s úlevou zjistil, že na chodbě vládne tma. Měl to tak radši. Na stěnách visely staré obrazy a za světla ho děsily mnohem víc. Pečlivě napnul uši, jestli neuslyší nějaký pohyb, a pak se jen v ponožkách nemotorně kradl ke schodům. Kolem bratrova pokoje. A pokoje

táty a nevlastní matky. Už skoro minul poslední dveře na chodbě, když to uslyšel – pisklavý smích, až vzal málem nohy na ramena. Za těmi posledními dveřmi se ukřívaly schody do věže. A nad nimi pokoj, kterému se říkalo Charlottino doupě. Dveře zůstaly na škvírku pootevřené a Charlie zaslechl, jak se po dřevěném schodišti kradou kočičí tlapky. Na chodbu se lil proužek bledě zlatého světla.

Macecha ještě nespala.

~*~ DRUHÁ KAPITOLA ~*~

KOUZELNÁ VĚŽ

Charliemu ta věž učarovala dávno předtím, než se stal vězněm purpurového záměčku. Usedlost trůnila na vršku kopce uprostřed ospalého Cypřišového Potoka. Pod ní se táhly ulice lemované úhlednými bílými a béžovými domky, prostředek městečka zdobily parky plné květin a malebné obchůdky. Bylo by to dokonale půvabné prostředí, nebýt té divně fialové věže. Ať byl člověk v Cypřišovém Potoku kdekoliv, odevšad ji viděl. Dřevěné šindele vypadaly jako dračí šupiny a strmá špičatá střecha připomínala čarodějnický klobouk – věž byla jako vystřižená z pohádky. Měla dvě okna,

jedno obrácené na sever a druhé na jih, a v žádném nevisely závěsy ani žaluzie. V noci, když se zbytek domu utopil ve tmě, se zdálo, že z těch oken vychází slabá mihotavá záře. Charlieho mladší bráška Jack vždycky vtipkoval, že tam někdo nechal zapnuté noční světýlko. Charlieho napadaly jiné věci.

Vždycky když chodíval městečkem, klouzal mu pohled k věži. Klidně by se vsadil, že se tam každou noc provozuje nějaká magie. Zámek měl být tehdy prázdný, ale jednou pozdě večer se mu zdálo, že u okna vidí stát postavu. Od té doby se k okouzlení přidal strach. Psal o věži sloh ve škole a doma si ji maloval. Táta ty obrázky přilepil na ledničku a prohlásil, že má divokou fantazii. Nechápal, co ho na tom zámečku tolik zajímá. Jenže pro Charlieho to byla záhada číslo jedna. Většina lidí považovala purpurový zámek i jeho věž za obludnost – za bradavici na tváři Cypřišového Potoka, kterou se snažili ignorovat. Ale Charlie věděl, že je to úplně jinak.

Existoval někdo, kdo o kouzlech ve věži možná něco věděl. Vždycky když se na ledničce objevil nový obrázek, tvářila se Charlieho máma ustaraněji.

A jednou, to mu bylo osm, se mu přiznala, že jako malá ten fialový zámek několikrát navštívila. Tehdy prý pokojík ve věži patřil dívce stejně staré jako ona.

„Jaký to tam bylo?“ vyzvídala Charlie napjatě. „Byla ta věž děsivá? Byla super? Strašilo tam, byla...“

„Byla... *neobyčejná*,“ odpověděla máma a její bledá tvář Charliemu prozradila, že v tom musí být něco víc – něco temného a nebezpečného. Škemral, aby mu pověděla víc, ale máma jen dodala, že tomu domu je nejlepším se vyhnout. Charlie musel vypadat jako hromádka neštěstí, a tak slíbila, že mu o věži všechno prozradí, až trochu povyroste. Jenže ten slib už nestačila splnit. Za pár měsíců onemocněla – a umřela čtyři dny a tři hodiny před Charlieho devátými narozeninami.

Ani po mámině smrti Charliemu ta věž nedala pokoj, jeho posedlost rostla jako otravný plevel. Vytával se na ni učitelů. Vyslychal městskou knihovnici. Na každoroční ředkvičkové slavnosti dokonce odchytil starostu. Ale vypadalo to, že nikdo v Cypřišovém Potoce o starém purpurovém zámku moc neví – až na čtyři prostá fakta:

1. Je starší než většina městečka.
2. Postavil ho Silas DeChant, samotářský milionář a obecně známý morous.
3. Tou šílenou barvou ho osobně natřela jeho žena.
4. Je už celé roky prázdný.

Charlieho táta si vzpomněl, že naposledy tam žila nějaká postarší paní. Učitel vyprávěl, jak jakási stará dáma ve fialových šatech vždycky o Halloweenu rozdávala lízátká s hroznovou příchutí. Soused zase slyšel, že se majitelka domu přestěhovala kamsi do tramtárie za dcerou. A jeho manželka se zapřísahala, že té dotyčné muselo být nejmíň sto deset let.

Jednou v sobotu ráno Charlie zjistil, že o purpurovém zámku mluví celé městečko. Pošťák přinesl spolu s dopisy velkou novinu: stará majitelka sídla umřela. Zajímavé bylo, že se to stalo dva dny před jejími sto jedenáctými narozeninami a že se smrtelně zranila při hraní žolíků.

Servírka z restaurace, kam chodili Lairdovi na palačinky, prozradila Charlieho tátovi, že sídlo zdědila

stařenina vnučka a že se do něj nastěhuje. Muž od vedlejšího stolu doplnil, že se jmenuje Charlotte DeChantová – a prý si otevře obchůdek na Hlavní ulici. Z toho, jak nejnovější obyvatelka Cypřišového Potoka všechny zajímala, Charlie pochopil, že Charlotte DeChantová bude zvláštní osoba. A první setkání s ní ho rozhodně nezklamalo.

Stalo se to za chladného podzimního dne. Charlie jel na kole za kamarádem Alfiem a všiml si, jak před zámečkem na kopci zastavuje stěhovací vůz. Od volantu se vysoukala vysoká štíhlá postava. Měla jasně zrzavé vlnité vlasy, které vypadaly jako rozfoukané větrem – až na to, že se kolem nehnul ani lísteček. Černé sukně jí vlály a vířily kolem kotníků a nad nimi měla bílé tričko s krvavě rudým a tmavě zeleným znakem s nápisem HAZELINO HERBÁRIUM.

Žena otevřela zadní dveře auta a Charlie ze svého pozorovatelského stanoviště neviděl uvnitř žádné krabice. Spíš to vypadalo, jako by někdo celou zahradu vytrhal z kořenů, zasadil do květináčů a převezl do Cypřišového Potoka.

„Hej, chlapče! Když mi s tím pomůžeš, dostaneš pět dolarů,“ zavolala ta žena na Charlieho.

Charliemu něco napovídalo, aby to nedělal, přesto ale vytlačil kolo o kus dál do kopce, aby líp viděl. „Co to všechno je?“ zeptal se.

„Začarovaný les,“ odtušila žena jakoby nic.

„Cože?“ Charlie o krok couvl. Od dospělého zněla taková věc divně. Asi si dělala legraci, ale vážně to vypadalo, jako by v tom stěhováku přivezla i bandu šotků a lesních skřítků.

Rozesmála se, až se polekal. Znělo to pisklavě a otravně, spíš jako vřeštění než smích. „Ty nepoznáš,

když si z tebe člověk utahuje? Mám tam jenom hromadu rostlinek. Otvírám si ve městečku krámek.“

Charlie s kamarády si už dávno lámali hlavu nad tím, co za obchod vzniká vedle zmrzlinářství. Sledovali řemeslníky, jak malují stěny různými odstíny zelené. Kamarádka Paige tipovala na krámek se semeny a exotickou zeleninou. Rocco doufal, že to bude obchod s hady. „Takže povedete krám s kytkama?“

„Spíš s kouzly,“ upřesnila žena a Charlieho to najednou začalo moc zajímat. Ukázala si na tričko. „Bude se jmenovat Hazelino herbárium. Jsem bylinkářka. To znamená, že pomocí rostlinek léčím nemocné.“

Charlieho na chvíličku přepadlo cosi jako naděje. Pak mu srdce zase pokleslo. Vzpomněl si, že mámu už nevyлéčí nikdo.

Podíval se zase na tu divnou ženskou a přistihl ji, jak si ho prohlíží. „Jak se jmenuješ?“ Ptala se tak, až Charliemu připadalo, že to ví. Shlédl na kolo. Něco mu velelo rychle zmizet. Tahle ženská není normální – nebo aspoň ne tak normální, jak lidi bývají. Ale místo toho položil kolo a natáhl k ní ruku.

„Jsem Charlie. Charlie Laird,“ představil se. Žena vzala jeho ruku do svých, ale nepotřásla mu s ní.

Jen ji držela v dlaních, jako by obratně lapila malé zvířátko.

„Charlie Laird,“ opakovala, rty se jí roztáhly jako opona a odhalily zubatý úsměv. „Já jsem Charlotte DeChantová. Těšila jsem se, až tě poznám.“

Charliemu přejel po zádech mráz, stáhl ruku. „Proč?“ vyhrkl trochu moc rychle. Jak se na něj mohla těšit? Nevěděla přece, že existuje.

„Pokud se nepletu, jsi spřízněný s Veronikou Lairdovou,“ pokračovala Charlotte.

Jako by mu ta ženská najednou vrazila ruku do prsou, popadla srdce a zmáčkla ho. „To byla moje máma.“

„Kdysi jsem ji znala, už je to moc dávno,“ řekla Charlotte. „Je mi líto, že zemřela.“

„To je v pohodě,“ zahučel Charlie. Ale nebylo to pro něj v pohodě. A nikdy nebude. Kéž by ta ženská mluvila o něčem jiném. Už teď cítil, jak mu hoří tváře.

Přání se mu okamžitě splnilo. Charlotte povytáhla obočí a kývla ke stěhovacímu vozu. „Tak co ty na to? Chceš si vydělat pár babek?“

„Já nevím...“ zaváhal Charlie. Odjakživa ho varovali, aby se s cizími nebavil – a tahle ženská se zrzavými vlasy a mobilní džunglí byla *extrémně* cizí a divná.

Vzhlédl k zámečku za ní a jako obvyčejně mu pohled zajel ke věži. Ta ženská je možná švihlá, ale takhle blízko se k záhadné usedlosti ještě nedostal. Tam za dveřmi na něj čekalo všechno to, co si celou věčnost jenom představoval. Mučilo by ho, kdyby měl jenom tak odejít.

„Asi bych tu nabídku měla trochu osladit,“ ušklíbla se šibalsky Charlotte. „Pět babek a navíc tě provedu po domě.“

Jako by mu četla myšlenky. Charlieho zvědavostí svrbělo celé tělo. Je zámek uvnitř stejně škaredý jako zvenčí? Jak to, že věž v noci září? A koho to tehdy viděl u okna? V hlavě se mu převaloval tisíc otázek.

„Co je v té věži?“ zeptal se dychtivě.

Charlotte znovu zavřískala smíchy a Charlie měl co dělat, aby si nenacpal prsty do uší. „Věci, které v noci děsí.“

Charlie se měl obrátit, jakmile tohle uslyšel. Měl skočit na kolo, uhánět za Alfiem a ani se neohlédnout. Takovou husí kůži ještě v životě neměl. Jenže Charlie neodjel. Nemohl. Nevěděl, jestli je to zvědavost nebo nějaká magie, co ho táhne dovnitř, ale přestěhoval žezliny rostliny na verandu. Vzal si za tu fušku pět dolarů. A pak se vydal s Charlotte dovnitř na prohlídku.

U dveří potkal tlustou mourovatou kočku. Jen ho zmerčila, nahrbila se a zasyčela. Charlie tu rezavou potvoru překročil a dohnal Charlotte, která mu už předváděla salon a knihovnu. Těžké staré pohovky a prosezená křesla v obou pokojích byla čalouněná šeríkovou, fuchsiovou a slézovou látkou, dokonce i police v knihovně někdo natřel barvou zralého lilku.

„Páni. Máte to tu fakt temný.“ To slovo mu vyklouzlo z pusy dřív, než ho stačil zastavit. Čím víc se blížil věži, tím byl nervóznější. „Chci říct jemný. Teda... máte to tu fakt hezký.“

„To se povedlo,“ zaculila se Charlotte. „Ten šílený nábytek už tu byl. Ale asi dám všechno přemalovat nebo to zakryju. Fialové mám plné zuby už odmalička.“

Došla k širokému dřevěnému schodišti a vydala se nahoru. Charlie se zadrhl na prvním schodě a upíral oči na portrét, který na něj hleděl z odpočívadla. Mladý muž ve staromódním žaketu, s bílým šátkem na krku. Vypadal jako boháč a až na ty vpadlé oči a úzkostný výraz by byl hezký.

„Kdo to byl?“ zeptal se Charlie své průvodkyně. Podobné tmavé kruhy vídal pod máminýma očima. Vsadil by se, že toho chlapa trápila nějaká nemoc.

Charlotte se na schodech zastavila. Otočila se k Charliemu a chvíli ho studovala jako nějaký vědecký exemplář. „Jeden z mých prapradědů. Jmenoval se Silas DeChant. To on to tady postavil.“

Charliemu přejel mráz po zádech. Po Silasovi pátral už celé roky. Vedoucí knihovny v městečku tvrdila, že žádné obrazy ani fotky záhadného zakladatele města neexistují. A přesto tady visí v celé své kráse – a visel tu celou dobu.

„Co s ním bylo?“ hlesl Charlie a pevně svíral zábradlí. Připadal si, jako by mu změkla kolena a pod nohama měl místo podlahy pudink. „Byl nemocný?“

„Řekněme, že uvízl na velice temném místě,“ vykládala Charlotte. „Ale našel cestu ven. Podle babičky prý nechal portrét namalovat jako připomínku, že jsou místa, kam lidé chodí, a přitom tam nemají co dělat.“

„Jako třeba?“ zeptal se Charlie.

„Jako třeba kasina,“ zamrkala na něj mile Charlotte. Obrátila se k němu zády a stoupala dál. „Jdeš se mnou?“

Charlie musel brát schody po dvou, aby nové majitelce zámečku stačil.

V prvním patře prošli malými dveřmi a vyšplhali po tak úzkých schodech, že se i Charlie cítil jako v kleci. Když se konečně dostali nahoru, Charlotte ustoupila a rozhodila rukama. „Vítej v mém doupěti,“ řekla hrdě.

Bylo to tam magické přesně tak, jak si Charlie představoval. A vypadalo to mnohem větší než zvenku. Na většině stěn se přetlačovaly police a obrázky, jen jedna zůstala naprosto prázdná. Dvěma velikými okny se dovnitř lilo denní světlo a měnilo miliony částiček prachu v třpytivé zlaté jiskřičky. Police lemovaly řady skleněných nádob, v každé byly tobolky nebo sušené květy či houby. Pořádný kus doupěte zabíral mohutný dřevěný stůl, pokrytý barevnými tužkami, tubami s barvami a bloky.

Zpod hromady zmačkaných papírů vykukoval obrázek. Charlie z něj viděl jenom kousek, ale i to stačilo. Z papíru se užuž chystali vyplazit tři hadi – hnědý, červený a smaragdově zelený. Skoro by přísahal, že je slyší syčet, a když už pomalu přejížděl pohledem dál, ten zelený jako by odhalil tesáky.

„Ti jsou ale parádní,“ vydechl Charlie. „To jste kreslila vy?“

Charlotte popadla list a obrátila ho obrázkem dolů.

„To je jenom hrubý náčrtek,“ odbyla ho jaksi rozpačitě. „Co říkáš na ten pokoj?“

„Je...“ Charlie se snažil přijít na vhodné slovo.

„Dokonalá pracovna, že?“ dokončila za něj. „Víš, zrovna jsem se pustila do takového malého projektu a možná by se mi hodil někdo tvého věku...“

Hodil by se jí někdo mého věku? Charlie se otrásl. Proč mu to znělo, jako by mu chtěla rozdrtit kosti a umíchat si z nich barvu? Ucítil, jak se mu něco lehce otřelo o kotník. Shlédl na velikou rezavou kočku, propletla se mu mezi nohama a drže na něj zírала, jako by s ním taky měla své plány.

Rozezněl se zvonek u dveří a Charlie nadskočil. Díval se, jak Charlotte sbíhá po schodech, a byl za to vyrušení vděčný. Měl by využít šance a zmizet, ale zůstal trčet na místě, zaražený, nemohl se pohnout. Slyšel, jak se dole skřípavě otevírají dveře.

„Nazdárek!“ slyšel Charlotte.

„Hm... ahoj, já jsem Andrew Laird a tohle je můj syn Jack. Možná vám to bude připadat divné, ale není tu náhodou Charlie, můj druhý syn? Jel jsem kolem a všiml si před domem jeho kola. Doufám, že vás neotravuje.“

„To ani nápad! Kdepak. Máte úžasného syna, pane Lairde,“ odpověděla Charlotte. „Právě mi pomohl přestěhovat pár věcí a teď je nahoře. Nezájdete dál na kávu?“

Charlie si byl jistý, že táta řekne ne. Nechodil už nikam než do práce. Po smrti manželky ho smutek proměnil v poustevníka. Kdysi bývali Andrew a Veronica Lairdovi nejoblíbenější pár z městečka. Teď otec odmítal všechna pozvání, měl nevyčerpatelnou zásobu výmluv. Charlie čekal, jaká přijde na řadu tentokrát.

A pak zaznělo slovo, které zpečetilo jeho osud.

„Jistě.“

O jedenáct měsíců později se Charlotte DeChantová stala Charlieho nevlastní mámou.

A Charlie se zapřísahal, že do věže už nikdy nevkročí.

•• TŘETÍ KAPITOLA ••

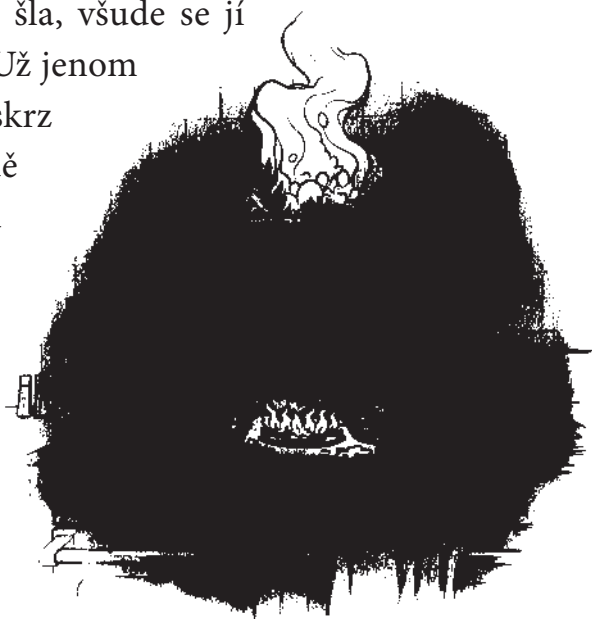
PŮLNOČNÍ SETKÁNÍ

Za tři roky, které uplynuly od máminy smrti, se Charlie Laird naučil nevěřit tomu, jak co vypadá navenek. Máma *vypadala* zdravá – skoro až do měsíce, kdy umřela. Sám Charlie působil úplně normálně, ale ve skutečnosti měl jeho život k normálu daleko. A Charlotte DeChantovou všichni považovali za dokonalou náhradní mámu. Jen Charlie věděl, že není taková, jak se zdá. Tušil, že je to všechno jenom přetvářka.

Stál ve dveřích kuchyně a pátral po blikajícím zeleném světýlku kávovaru. Počkal, až si oči zvyknou

na tmou, a přejel jimi po místnosti. Zdálo se, že tu nic nehrozí, ale v poslední době se nedalo věřit ničemu. Charlie se opatrně poposunul o krůček dovnitř. Jediné světlo byl slabý modrý plamínek, poblikávající pod Charlottiným oblíbeným černým kotlem. Kuchyň byla renovovaná a nerezový sporák zbrusu nový, ale Charlottiny hrnce a pánve připomínaly středověk. A to mazání nebo lektvar, či co to vlastně kuchtila, smrdělo jako kaše ze chcíplých myší a psích zvratků. Charlie nepotřeboval světlo, beztoho věděl, že podlaha bude nejspíš kluzká kořínky a listy, které přetekly z bublajícího kotle.

Kam jen Charlotte šla, všude se jí v patách táhl binec. Už jenom prodrat se z domu skrz tu džungli na verandě připomínalo výpravu Amazonií. Pokoje praskaly ve švech, plné poloprázdných nádob s bylinkami a starých špinavých kádinek. Člověk si

nemohl sednout na gauč, aby nerozmáčkl houbu nebo ho nešťouchl do zadku seschlý kořínek, a to Charlieho hrozně štvalo. Párkrát zkusil uklidit, ale Charlottina kočka Aggie mu šla v patách a všechno hned zase posrážela na zem. V Charlottině světě směl být pořádek jenom na jediném místě, a to v Hazelině herbáriu. Svůj obchod udržovala jako ze škatulky. Každý lusk, semínko a houba, které příroda vyprodukovala, měly své místo ve skleněné nádobě opatřené náležitým štítkem. Na policích se jich tam tlačilo víc než tisíc.

Hazelino herbárium byla pastva pro oko – nikdo v Cypřišovém Potoce do té doby nic podobného nespatriil. Několik týdnů po slavnostním otevření obchodu si pár starších kluků ze školy z Charlieho utahovalo kvůli tátově divné přítelkyni, která chodí v černém a kuchtí nějaké smradlavé lektvary. Vtipkování skončilo, jakmile Charlotte jednomu z těch posměváčků vyléčila beďary v obličeji a starostovi pomohla od zduřelého volete. Od té doby bylo v Hazelině herbáriu vždycky rušno a lidé si mezi sebou nešeptali, když šla Charlotte kolem. Celé městečko propadlo jejímu kouzlu.

V kuchyni byla tma, a tak Charlie pootevřel ledničku, aby si posvítíl na cestu. Překročil záhadnou kaluž na podlaze a kradl se ke kávovaru na druhé straně místnosti. Obyčejně tam zbývala trocha tmavé břečky od snídaň, ale dneska někdo konvici vyprázdnil. Charlie si přitáhl židli k lince a vylezl pro kávu v horní polici. Dal do kávovaru filtr, jak to vídal u Charlotte, přidal deset lžic kávy a konvici vody a stiskl tlačítko. V tu chvíli se mu o nohy otřelo něco teplého a chlupatého.

Srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Couvl od linky, zakopl o tvora, který za ním číhal, a s žuchnutím přistál na podlaze.

„Mňau,“ prohlásila Aggie vítězoslavně. Zvedla pacuku a zvolna si ji oblízla.

Charlie měl kočky vždycky rád, ale Aggie byla ďábel v rezavém kožichu. „Ty malá odporná...“ zavrčel. Najednou zaslechl na schodech kroky. Okamžitě vyskočil.

„Charlie? To jsi ty?“

Ve dveřích se objevila macecha, na tváři přilepený falešný úsměv. Chtěla, aby si Charlie myslel, že je překvapená, ale prozradily ji ďábelsky se lesknoucí oči. Jistě čekala, aby ho mohla přistihnout.

Charlotte popošla blíž, nozdry se jí roztáhly, zavětrila ve vzduchu.

„Víš táta, že piješ kafe?“

V tlumeném světle z ledničky vypadala Charlottina tvář úplně démonicky. Tváře měla propadlé, nos jako by se jí zašpičatěl a vlnité vlasy trčely do stran jako klaunská paruka. Charlieho kamarád Rocco tvrdil, že je to pěkná kost. Charlie si myslel, že vypadá jako...

„Páni! To je ale síla. Kolik jsi tam toho nasypal?“ chtěla vědět a nakoukla do konvice.

Charlie čekal, že přístroj vypne. Místo toho vzala z kredence hrnek a postavila ho před něj. „Možná tě to nezabije, ale bude to chutnat jako voda z kaluže.“

Na hrnku stálo NEJLEPŠÍ MACECHA NA SVĚTĚ. Jeho malý bráška ho dal k Vánocům ženské, která jim ukradla tátu. V kredenci měli milion jiných hrnků, ale Charlotte schválně vybrala tenhle.

„Vážně?“ zeptal se Charlie opatrně. „Ty mi dovolíš pít kafe?“

„A stalo by se něco, kdybych ti to zakázala?“ pokrčila rameny Charlotte. „Kromě toho, já jsem s kafem začala asi tak ve tvém věku.“

Sotva se káva uvařila, nalila jim oběma po hrnku. „Sedneš si ke mně?“ nabídla mu a přitáhla stoličku ke kuchyňskému ostrůvku.

Charlie se nepohnul. Hleděl na kávu. Chtěl ji víc než všechno na světě, ale nemínil Charlotte vyjít vstříc. A kdo ví, co mu do ní podstrčila. Na vlastní oči viděl, jak do svého doupěte stěhuje bedýnky s malými skleněnými lahvičkami. V některých měla divné tekutiny, v jiných prášek, pilulky nebo jakýsi lepkavý gel. To byly její speciální směsi – ty, které neprodávala v obchodě. Jen Charlotte věděla, co jsou zač. *Tvrdila*, že jsou to bylinková léčiva. Ale Charlie by se klidně vsadil, že nejmíň v jedné má odstraňovač nevlastních synů. Věděl jistě, že se ho chce zbavit.

„Posaď se,“ pobídla ho. „Je načase promluvit si od srdce.“ Macecha se pořád usmívala, ale ne očima. Nebyla to žádost. Byl to *rozkaz*.

Charlie zafuněl, aby zakryl nervozitu. „Myslíš, že budeme nejlepší kamarádi, když mě necháš pít kafe?“ Samotného ho trochu šokovalo, když se slyšel mluvit tak nepříjemně. Dřív se dovedl jakžtakž přetvařovat, ale poslední dobou jako by měl jeho vztek vlastní hlavu. Říkal mu temno. Připadal mu jako černočerný

tér – takový, co spolkne všechno, čeho se dotkne. Začal v něm probublávat zhruba v době, kdy se objevily noční můry. A teď už ho v sobě pomalu nedovedl udržet.

„Co se děje, Charlie?“ chtěla vědět Charlotte. „Proč jsi takový napružený?“

Mohl by odříkat celý seznam jejích zločinů, ale to by tam dřepěli celou noc.

„Ty bys byla taky napružená, kdyby ti někdo ukradl rodinu,“ odsekl.

Charlotte se prudce a hlasitě nadechla. Přimhouřila oči a namítla: „Já nic *neukradla*. Nechci nahradit tvou mámu, Charlie.“

Neříkala to poprvé, a stejně to Charliemu pořád lezlo na nervy. „To bys *nedokázala*. I kdyby ses moc snažila. Moje máma byla nejmilejší, nejchytřejší –“

Charlotte zvedla ruku, že se vzdává. „Ano, já vím. Říkal jsi mi to už stokrát. Já si ji taky pamatuju.“ Odmlčela se a hleděla do hrnku. „Takže si asi od srdce nepromluvíme, ale stejně se tě na něco potřebuju zeptat, Charlie. Proč si chodíš každou noc pro kafe?“

Charlie si založil ruce. Neřekne jí ani ň.

Charlotte si ho chvílku mlčky prohlížela – stejně jako občas když si myslela, že ji nikdo nevidí. „Víš, v tomhle

se podobáš Veronice. Ta uměla být tvrdohlavá úplně jako ty.“

Když uslyšel mámino jméno, nedokázal udržet jazyk za zuby. „Netvař se, že jsi mou mámu znala.“

„Nikdy jsem ti to neřekla, vím, že je to pro tebe citlivé téma. Ale abys věděl, s Veronikou jsme se seznámily přímo tady, když nám bylo oběma dvanáct,“ odpálkovala ho Charlotte a její zelené oči ho provokovaly, aby něco namítl. „Copak ti o tomhle domě nikdy nevyprávěla?“

„Co jako?“ odpověděl Charlie a dělal, že zívá. Chtěl vypadat otráveně, ale rozhovor nabral zvláštní směr a Charlotte už ho chytila na háček.

Macecha se k němu naklonila a povytáhla obočí. „Kdybys máminy historky slyšel, nikdy bys na ně nezapomněl.“

To Charlieho vyděsilo. Pamatoval si, jak mu máma kladla na srdce, aby se držel od domu dál. Pak mu to došlo. Určitě se jí tu něco stalo – něco tak zlého, že ji to strašilo celé roky. A jistě za to mohla Charlotte DeChantová. „Co jsi mámě provedla?“ chtěl vědět.

Charlotte zafuněla, opřela se na židli a protočila panenky. „Ona říkala, že jsem jí něco provedla?“

Charlie ji vraždil pohledem. „K tomu se nedostala, Charlotte. Ale řekla mi, ať se od domu držím dál, a já už vím proč. Je s ním něco moc zlého.“

Charlotte ztuhla, až Charlieho napadlo, jestli náhodou nezkameněla. „Co myslíš, že je s domem špatného?“ zeptala se nakonec.

Uvažoval, že jí řekne všechno, ale zadržel se, než stačil provést nějakou pitomost. „Jsi v něm ty,“ vyštěkl a doprovodil to nejpichlavějším úsměvem, jaký dovedl vystříhnout.

Možná se mu to jenom zdálo, ale vypadalo to, že se Charlotte skoro *ulevilo*. „Podívej se, já toho o dětech moc nevím a na nějaké cukrování mě nikdy neužilo. Takže promiň, jestli to bude znít trochu neomaleně, ale je načase, aby ses vzpamatoval. Jinak se to tu zhorší mnohem víc, než bys čekal.“

Charlie se tomu vysmál. „Jak by se to mohlo ještě zhoršit? Žiju na smetišti s šílenou ženskou a její ďábelskou kočkou.“

Charlotte sebou škubla a Charlie viděl, že urážka zabořila. Ale bylo mu to fuk. Nesnášel macechu. Hlavně proto, že z něj udělala tak odpornou bytost. Ještě si pamatoval, že býval příjemný člověk. Teď ho

všechno jenom štválo. Někdy ani nevěděl proč. Jako by se v něm srdce scvrklo ten den, kdy se přestěhoval do tohohle potrhle fialového domu.

Sklouzl ze stoličky, popadl hrnek a vylil kafe do dřezu. „Koukej, já si s tebou nechci povídat. Přišel jsem si jenom pro kafe. A tys mi zkazila i *to*.“

„Charlie, kafe ti nepomůže.“ Charlotte se natáhla přes kuchyňský ostrůvek a chtěla ho chytit za ruku, ale uhnul. „Jestli máš ten problém, co si myslím, tak nemá smysl zůstat vzhůru.“

Než se stačil zeptat, o čem to mluví, už byla na nohou. „Počkej vteřinku, zaběhnu si nahoru,“ vyhrkla, jako by ji něco napadlo. „Mám v pracovně něco, co bys možná chtěl vidět. Myslím, že je načase ti to ukázat.“

Charlie vůbec netoužil vidět žádné macešiny tajnosti. Jakmile uslyšel Charlottiny kroky na schodech do věže, rozběhl se do svého pokoje a horečně přetahal půl tuctu krabic ke dveřím. Pak si zalezl do postele, přetáhl si deku přes hlavu a doufal, že ho vztek udrží vzhůru.

ČTVRTÁ KAPITOLA

ČARODĚJNICE

„Koukněme se, kdopak to tady je,“ zapředlo něco. „A zrovna včas na večeri!“

„Paráda!“ ozval se druhý hlas a doprovodil to známým vřískavým smíchem. „To jsem ráda, že ses k nám mohl přidat, Charlie. Páni, dneska vypadáš přímo k *nakousnutí!*“

Charliem projela hrůza a přiměla ho otevřít oči. Nebyl už ve svém pokoji. Jeho postel stála u drolící se kamenné zdi obrostlé mechem a plísní. V téhle kobce u čarodějnice se už dříve octl. Uprostřed plál oheň. Nad Charliem se převaloval mrak kouře.

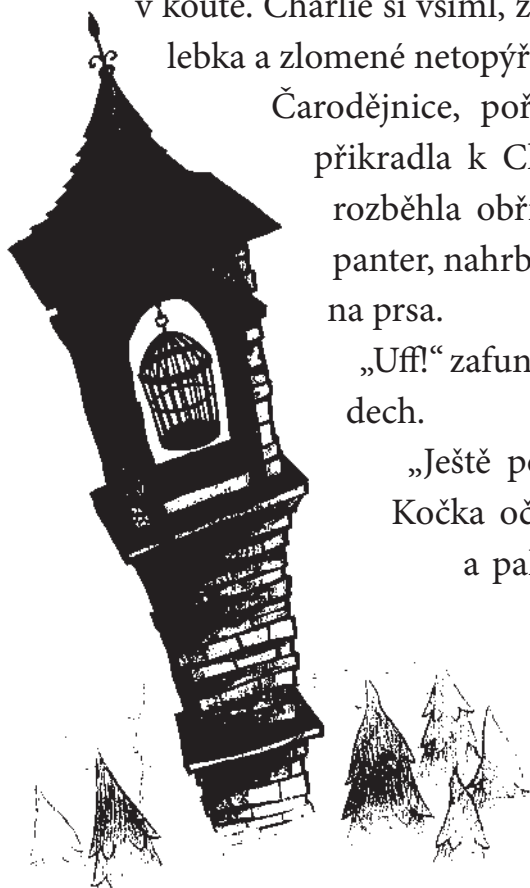
Zkusil se posadit, ale zjistil, že je jako obyčejně připoutaný. Provazy mu odíraly zápěstí a kotníky, hlavu mohl zvednout jenom tak, že viděl čarodějnici usazenou za obrovským kotlem a krájející plát masa. Obsah kotle si odkrkl, pokaždé když mu kus hodila. Zvedla se a vysypala hrst zbytků na hromadu odpadků v koutě. Charlie si všiml, že z nich vyčuhuje drobná lebka a zlomené netopýří křídlo.

Čarodějnice, pořád třímající sekáček, se přikradla k Charliemu. V patách se jí rozběhla obří černá kočka velká jako panter, nahrbila se a skočila Charliemu na prsa.

„Uff!“ zafuněl Charlie, jak mu vyrazila dech.

„Ještě pořád je hrozně mrňavý.“ Kočka očichala Charliemu obličej a pak mu přejela jazykem po spánku. „A na chuť taky žádná sláva.“

„U těch zatrpklých to tak bývá.“ Čarodějnice si otráveně

povzdechla. „Ale sníme ho, když budeme muset. Jenom tak pro jistotu jsem nadělala zásoby naší oblíbené omáčky.“

Čarodějnice vězela ve svých obvyklých černých šatech, dlouhých až po kotníky. Obličej připomínal nezdravě zelenou masku a vlasy, pokud vůbec nějaké měla, si nacpala pod úzký černý klobouk. Ale co na ní děsilo nejvíc, byly oči. Na místě panenek svítila stříbřitá zrcadla. Kdykoli se na ni Charlie podíval, viděl sám sebe.

Už skoro nemohl dýchat, když z něj kočka konečně seskočila a propletla se čarodějnici kolem nohou. Charlie nabral vzduch do plic. „Sundej mi ty provazy, ty odporná stará jedubabo!“ houkl.

Čarodějnice zalapala po dechu. „No tohle. Slyšela jsi to? Já bych řekla, že mě chce urazit!“ Sklonila se, až měla nos jenom kousíček od Charlieho. V jejích očích viděl vlastní znechucený výraz. „Neplýtvej dechem, chlapečku. ‚Jedubaba‘ je v těchhle končinách *lichotka*. Ale k věci. Kde chceš strávit noc? V mé kleci, nebo v kočičím břiše? Je to na tobě.“

Při pomyšlení na klec se Charlie roztřásl. Klátila se volně na vršku babizniny zvonice, na místě, kde měl

viset velký zvon. Byla stará a rezavá a vypadala, že původně sloužila pro nějakého obřího ptáka. Když ji Charlie uviděl poprvé, choulila se v rohu kostra. S hrůzou tehdy sledoval, jak čarodějnice stahuje klec dolů a vymetá kosti ven.

Teď klec patřila Charliemu. Čarodějnice ho tam zavírala skoro v každé noční můře. Skrz mříže věčně foukal mrazivý vítr, někdy ho bičoval déšť, jindy ho zasypal sněh. Ale počasí nebylo to nejhorší. Připadal si v té kleci tak osamělý, že i pár hodin se vleklo jako týden. Přesto se nikdy nepokusil utéct. Dlouho si namlouval, že není kam, a popravdě ho spíš děsil les kolem věže. Cítil, že na něj tam dole něco čeká. Něco mnohem, mnohem horšího než čarodějnice.

„Udělej se mnou, co chceš,“ zavrčel na ni. „Až bude ráno, stejně se probudím ve své posteli.“

„To je ale nezdvořilost!“ postěžovala si kočka, zívla a přitulila se k paničce.

„Vid?“ Čarodějnice našpulila rty. „Takový protivný utřinos. Není divu, že ho tam na druhé straně nikdo nechce. Musí ho mít taky plné zuby.“

Ta slova zabořila. Hlavně z jednoho důvodu – tušil, že jsou pravdivá. Poslední dobou se vztekal na

všechny kromě svých nejlepších kamarádů. A bůhví, jak dlouho to vydrží s nimi.

„Všem jenom posloužíme, když toho kluka necháme v kleci nadobro,“ mínila kočka.

„Ale pomysli na tu dřinu!“ zakvílela čarodějnice. „Každý den mu nosit vodu a jednou měsíčně měnit noviny a –“

„Takže bude asi lepší,“ přerušila ji kočka, „ho sežrat.“

„Jsem úplně pro,“ řekla čarodějnice a štrachala se pryč. „Přinesu omáčku. Ty nachystej rožeň.“

Charlie zavřel oči a snažil se mermomocí zachovat klid. „Je to sen,“ pokoušel se přesvědčit sám sebe. „Mám zlý sen a zlé sny nejsou doopravdy.“

Čarodějnice se obrátila a strčila mu nos do obličeje. Z pusy jí smrdělo, jako by chodila mlsat do své hromady smetí. „Cos to říkal?“ uchechtla se. „Asi ti někdo lhal, namluvil ti, že noční můry nejsou skutečné. Já ti předvedu, jak jsem skutečná. Zítra tě navštívím ve *tvém* světě.“

Může to splnit? uvažoval Charlie. Může přijít do domu a odvléct ho? „Jenom si to zkus,“ nutil se ze všech sil mluvit statečně. „Ke mně do pokoje se nikdy nedostaneš.“

Čarodějnice se rozchechtala a kočka zavyla smíchy. „To se uvidí. Co bych byla za čarodějnici, kdyby mě zastavilo pár pitomých krabic!“

„Jak víš...?“ vyrazil ze sebe Charlie.

Babice sebou plácla vedle něj na postel. Šaty jí páchly plísni a naftalínem.

„O krabicích ve tvém pokoji? Já vím spoustu věcí.“ Pařátem s drápy prohrábla Charliemu vlasy. Znechuceně se zavrtěl, ale ani si toho nevšimla. „Víš, proč si lidi myslí, že noční můry nejsou skutečné?“

Charlie byl moc popletený, aby dokázal odpovědět. Něco se změnilo. Tenhle sen byl jiný než ostatní. Takhle s ním čarodějnice nikdy dřív nemluvila.

„Protože většina lidí se probudí,“ pokračovala. „Když spí, chodí jejich duše sem a těla leží v klidu a bezpečí až do rána v jejich světě.“ Naklonila se ještě blíže. „Ale víš, co jsem zjistila? Zjistila jsem, jak sem do podsvěta přenést i tvoje tělo.“

Charlie se přestal bránit. Strach ho obalil jako svěrací kazajka. „Jak?“ zeptal se.

Čarodějnice mu přejela hřbetem ruky po tváři. „Pokud se bojíš vážně pořádně, může se i tvé tělo přesunout na druhou stranu,“ vysvětlila mu. „A ještě

nikdy jsem neviděla *nikoho* tak vyděšeného jako ty, Charlie Lairde.“

Charlie možná byl vyděšený. Ale měl i vztek. „Moc si nefandi,“ vyštěkl. „Jestli jsi s tou svou kočkou nejhorší, co tady je, tak na tom nejsem tak zle.“

Čarodějnice se usmála a předvedla Charliemu shnilé pahýly zubů. „No podle mě oba víme, že nejsem tvá nejhorší noční můra. Něco tě děsí ještě mnohem víc než já. Je to tak, Charlie?“

Charlie ztuhl hrůzou. O tom druhém se nesmělo nikdy mluvit nahlas. Bylo to milionkrát hroznější než čarodějnice.

„Tvá nejhorší noční můra a já jsme *moc* dobré kamarádky,“ pokračovala. „Vlastně, jak se tu spolu bavíme, asi na tebe čeká venku. Nemám ji pozvat dál? Vsadím se, že *umírá* touhou si promluvit.“

Charlie pevně tiskl víčka k sobě. „Ne,“ zakvílel. „Prosím, ne. Prosím, radši mě sněz.“

„Slyšela jsi to?“ ozvala se kočka potěšeně. „Prý ho máme sníst. A vážně je čas na večeři. Nebude ti vadit, když si předem d'obnu pár prstíčku?“

„Posluž si,“ pobídla ji čarodějnice. „Tam v kleci je stejně nebude potřebovat.“

Kočka otevřela tlamu a Charlie zaječel, když se do něj zakousla, ale tesáky prošly nohou jako vzduchem.

„Do háje, rozplývá se!“ zahučela kočka. „Rychle, uřízni mi kousek!“

„Teď ne,“ zašklebila se čarodějnice. „Ale on se vrátí. Charlie ví, že neuteče.“

— PÁTÁ KAPITOLA —

NESTVŮRY

„**Á**áááááááááá!“ Charlie slyšel sám sebe ječet, ale nemohl se zarazit.

Někdo s ním třásl. Přinutil se otevřít oči.

„Áááá!“ V pokoji už bylo dost světla a Charlie viděl, jak se nad jeho postelí sklání postava v lepenkové masce.

„To jsem já!“ kníkl dětský hlásek.

„Jacku,“ zalapal Charlie po dechu a zalila ho úleva. Postava u postele si vytáhla masku na čelo. Jeho osmiletý bratříček byl navlečený v kostýmu Kapitána Ameriky, který objevil, když slídil v Charlieho

krabicích. Minulé dva týdny ho prakticky nesundal. Charlie se vztekal, ale táta se postavil na Jackovu stranu. Jemu je prý už stejně malý a kostýmy jsou od toho, aby se nosily – ne ležely složené a schované. Nikoho nezajímalo, že to byl poslední halloweenský převlek, jaký Charliemu vyrobila máma. Někdy to vypadalo, že je jediný, kdo si na ni ještě vzpomíná.

Jackův obličej byl tak blízko, že by Charlie spočítal všechny pihy na jeho pršáčku. Sám měl světlé vlasy, ale Jack se vyvedl jako miniaturní tátova kopie s roztřepenou kšticí hnědých vlasů a s tmavýma očima plnýma rošťáren. Byl samá vylomenina. Jiní by tvrdli týdny v domácím vězení, ale když Jack vystříhal kočce číro nebo rozkopal dvůr při hledání pirátského pokladu, všichni se jen zasmáli. S jeho roztomilostí by mu prošla i vražda.

„Jsi v pohodě?“ zjišťoval Jack.

„Jo,“ utrousil Charlie a ještě se snažil chytit dech.

„Měl jsi zlý sny?“ zašeptal Jack. „To muselo být fakt strašlivý.“

Charlie sebou škubl, jak mu to bylo trapné, a plác sebou zpátky na postel. „Jak ses sem dostal?“ Podíval se ke dveřím. Jack trošku odšoupl bedny a škvírou se

protáhl dovnitř. *Takhle dopadly moje barikády*, pomyslel si zničeně Charlie.

„Je načase vstávat,“ nasadil Jack svůj oficiální hlas Kapitána Ameriky. „Charlotte udělala snídani.“

Nebylo ještě ani osm a Charlie už cítil, jak v něm bobtná temno. Tohle bude moc špatný den. „Odkdy dělá macecha *snídani*?“ Když s Jackem odcházeli do školy, bývala Charlotte už v Hazelině herbáriu.

„Asi ode dneška,“ pokrčil ramínky Jack. „Dělej, vstávej. Mám hlad jako hrom. A něco jsem dole našel, to bys *měl* vidět.“

Jakmile se Jack protlačil kolem krabic a ze dveří ven, přitáhl si Charlie deku zpátky po bradu a myslel na to, co řekla čarodějnice. *Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak vyděšeného jako ty, Charlie Lairde*. Byla to pravda? Měl noční můry o tolik horší než jiní? Nikdy nebýval bojácný a vždycky na to byl pyšný. Jenže pak se jednou ve spánku ocitl ve vlhkém temném lese.

Vypadal jako místo, které dobře znal. Hned jižně od Cypřišového Potoka se táhl rozlehlý les plný stezek vyšlapaných lovci a výletníky. Charlie tam kdysi chodíval s mámou, na jaře na luční kvítí, v létě

na lesní plody a na podzim na houby. A jednou na třídním výletě se tam ztratil. Dodnes si pamatoval, jak celé hodiny bloumal po lese sám a sám. Slunce už zacházelo, když uviděl mámu, jak se k němu žene mezi stromy. Jakmile se ho dost naobjímala, dal jí houbu, kterou našel, a řekl si za to o sendvič s burákovým máslem. Všichni z pátrací party žasli, že ho našli tak klidného a vyrovnaného. A Charlie se opravdu nijak zvlášť nebál. Věděl, že ho bude máma hledat, takže mu bylo jasné, že ho nakonec objeví.

Ale les v noční můře působil temněji. Stromy byly vyšší a jejich mozolnaté větve se proplétaly a clonily sluneční světlo. Charliemu se bořily nohy do vlhkého mechu a ostnaté plazivé rostliny se ho ze všech sil snažily spoutat. Pospíchal tím lesem a zoufale hledal úkryt nebo známá místa. Vycítil, že po něm někdo pátrá, ale tentokrát nechtěl být nalezen. To, co se dralo stíny, Charlieho děsilo víc než všechno, čeho se kdy bál. Rozběhl se, hnal se jako o život – a nezastavil se, dokud nenarazil na starou zvonici.

Kamenná věž byla nejmíň tři patra vysoká. V prostoru, kde měl viset zvon, poletovaly desítky vřískačících netopýrů a z okna dole se linul hustý černý

kouř. U zdi budovy klečela žena a obdělávala maličké políčko zahrádky. Byla v černém, vlasy schované pod tmavým šátkem. Když se Charlie přiblížil, viděl, že ze země vyrážejí houby všech velikostí a podob. Poznal prašivky a muchomůrky zelené a ty červené s bílými tečkami jako z pohádek. A vzpomněl si, jak ho máma jednou varovala, že nejkrásnější houby bývají nejsmrtečnější.

Něco bylo špatně. Charliemu úplně vyschlo v puse a mrazilo ho v zádech. Věděl, že se potácí na krajíčku pasti. Ale nedonutil se vrátit do lesa. Ta ženská v černém byla možná zlá, jenže to, co po něm pátralo, bylo ještě horší.

„Tady jsi!“ Žena nepřirozeně zkroutila krk a ohlédla se po něm. Tvář měla zelenou jako Charlottin špenátový koktejl. A v místě očí svítila dvě zrcadla, velká jako čtvrtáky. „Dal sis na čas, co? Čekám tu celou věčnost, než se objevíš!“

„Kdo-kdo jsi?“ vyhrkl Charlie. „Jak to, že mě znáš?“

Jestli ta čarodějnice vážně čekala na Charlieho, měla už jasno, co s ním chce udělat.

Zvedla ruku. „Jsem tvoje noční můra. No vlastně jedna z nich. Strávíš se mnou spoustu času.“

Charlie z toho byl úplně tumpachový. „Kde to jsem? Co je to za místo?“ Věděl jistě, že se mu to zdá, ale celé mu to připadalo skutečné. V boku ho píchalo a na čele mu stál pot. Slyšel, jak mu hvízdá v plicích, a cítil smradlavý kouř valící se z domu.

„U nás se tomu říká podsvět. Ale ty tomu budeš brzo říkat *domov*, Charlie Lairde.“

Charlie se obrátil a vyrazil zpátky do lesa.

„Nevíš, že tam straší?“ zaskřehotala ježibaba. „Tady se mnou ti bude mnohem líp!“

Charlie se z toho snu probudil a bylo mu, jako by uběhl maraton. Nohy ho bolely a plíce se svíraly, pyžamo měl propocené. Strach se ho držel ještě celý den. Při každém hlasitém zvuku sebou škubl, srdce se mu rozbušilo, stačilo podívat se z okna na les v dálce. Z toho strachu si připadal bezmocný, a to ho rozčilovalo. Temno v něm začínalo kypět. A den za dnem se to zhoršovalo. Když se teď probouzel, často vyhlížel z okna na kalnou zamračenou oblohu a uvažoval, jestli čarodějnice neobjevila nějaký způsob, jak ho uvěznit ve svém světě. Namlouval si, že to není možné. Ale ve skutečnosti si už nebyl jistý ničím. Nepochyboval o jednom: je po krk v malérech.

„Vypadá to, že jsi při chuti, kapitáne,“ vtipkovala Charlotte. „To musí být fuška, chránit celou zem.“

Pidisuperhrdina seděl za kuchyňským stolem a házel do sebe míchaná vajíčka a zelené palačinky.

„Co do toho ta ženská dala?“ zeptal se Charlie Jacka a ukázal na palačinky.

„*Ta ženská* tam přidala jenom trochu kapusty,“ odpověděla mu Charlotte. „A přísahá, že tě to nezabije.“

„Kapusta, merlík, kuskus... To nemůžeme mít slaninu jako zbytek světa?“ zabručel Charlie pro sebe.

„Kapusta je *boží*,“ pochvaloval si Jack s plnou pusou.

„A ty jsi moc starý, abys v tom kostýmu chodil do školy,“ zavrčel Charlie a zabral si židli vedle bratra. Věděl, že všem musí připadat jako provokatér. Možná mají pravdu. Ale být naštvaný mu připadalo lepší než být vylekaný.

Chystal se posadit, když něco zasyčelo. Na jeho židli ležela stulená Aggie. Shodil ji dolů a kočka mu na oplátku podrápala nohavici džínsů, než se odkradla.

„Tak dobré jitro!“ prohlásil otec vesele zpod huňatého hnědého plnovousu, který si poslední rok pěstoval. Charlie ty vousy *nesnášel*. Neseděly k tátovým

masivním černým obroučkám brýlí – vypadal tak jako úplně jiný člověk. „Vidím, žes zase vstával levou nohou napřed!“

„Já to myslím vážně. Takhle do školy nemůže,“ neodpustil si Charlie. Pošklebování od spolužáků měl po té záležitosti s Charlotte plné zuby. Dalšího cvoka v rodině potřeboval jako novou díru do hlavy. „Je to trapný. Nechodí už do školky. Je ve třetí třídě!“

„Ale základka v Cypřišovém Potoce přece Kapitána Ameriku *potřebuje!*“ zasmála se zvonivě Charlotte a položila před Charlieho na stůl talíř s hraničkou zelených palačinek. „Kdo jiný by trestal darebáky a bránil nevinné?“

„Jasně!“ prohlásil Jack zpoza masky. „Přesně tak!“

Charlie se do macechy zabodl pohledem. Ale než jí stačil říct, aby se do toho nemontovala, zasáhl táta.

„Co se děje, Charlie?“ zeptal se Andrew Laird zlehka, ale Charlie v tom slyšel starost. „Jsi mrzutý a nabručený a vypadáš, žeš celé týdny nespal. To jsi byl celou noc vzhůru a hrál videohry?“

Charlie zachytil přes pokoj Charlottin pohled. O jejich nočním rozhovoru tátovi neřekla, a to bylo divné. Obyčejně si před macechou ani nekrkl, aby se o tom Andrew Laird nedozvěděl. Musela mít důvod, proč tentokrát mlčela.

„Ne,“ odsekl Charlie. Nedodal, že je to pitomá otázka. Videohry ještě ani nevybalil. Nacpal si do pusy celou vidličku palačinek. Chutnaly jako tráva, ale přinutil se žvýkat.

„*Opravdu?*“ Táta mu nevěřil. Jako poslední dobou pořád.

„Nech ho být, miláčku,“ zahlaholila Charlotte tak vesele a sladce, až se Charliemu skoro zvedl žaludek. „Videohry má ještě pořád v krabicích.“

Jack vytáhl zpod stolu černou složku. „No já mám něco, co Charlieho rozveselí!“

Práskl jí na stůl a málem srazil džbán s džusem.

„Co je to?“ chtěl vědět Charlie.

„Nějaká pohádka!“ oznámil Jack. „Našel jsem to tady na lince, když jsem dneska přišel dolů.“

Od dřezu, kde Charlotte oplachovala talíře, se ozvala rána. „To je moje!“ prohlásila a Charlieho napadlo, jestli se právě pro tohle v noci nerozběhla nahoru. „Je to jenom něco, na čem dělám. Prosím, nehrab se v tom,“ zaprosila. „Ještě to není připravené ke čtení. Zrovna jsem se chystala...“

„Jů, koukněte na tohle,“ drmolil Jack dál, zatímco Charlotte horečně hledala utěrku, aby si utřela ruce. Šanon byl už otevřený, Jack jím listoval a Charlie sledoval, jak se mu mezi prsty míhají obrázky. Připomínaly mu ten, který zahlédl na Charlottině stole tenkrát, kdy ho vzala nahoru do věže. Na většině obrázků ve složce byla odporná stvoření – nestvůry a mumie a člověk, kterému se zpod klobouku plazili

hadi. Jediní lidé, které Charlotte nakreslila, byly zřejmě dvě malé holky – jedna se světlými a druhá s ohnivými vlasy. „Není to bomba?“ jásal Jack.

„Jo, bomba,“ zabručel Charlie a vrátil se pohledem zpátky k snídani. Co za magora si tajně kreslí nestvůry a obludy?

„A o čem je ta pohádka?“ vyzvídal Jack na Charlotte, když mu brala složku z rukou. „Můžu si to přečíst? Můžu? Prosím, prosím, prosím?“

„Možná.“ Charlotte si zastrčila šanon pod paži. „Až bude hotová.“

Proč nechce, aby si to Jack přečetl? uvažoval Charlie. Najednou umíral touhou si složku prohlédnout. Ale nedá Charlotte najevo, že ho to zajímá. Koukne se pak, až u toho nikdo nebude.

„Jestli je ta pohádka tak hezká jako obrázky, tak budeš slavná,“ prohlásil Jack vážně. „Dostanu od tebe podpis?“

„Dostaneš víc než podpis.“ Charlotte chlapce popadla a stiskla ho v náruči. „Jsi takový sladký, že bych tě samou láskou snědla.“

Charlie zaťal zuby, aby se z něj temno nevytlilo. *To je ale falešnost.* Odporné, takhle nechutně si zahrávat

s malým klukem. Jack si na vlastní mámu pořádně ani nepamatuje. Netuší, že Charlottina láska není opravdová.

„Já nejsem *sladký*! Jsem superhrdina!“ bránil se Jack, ale vykroutit se nepokoušel.

Charlie cítil, jak se mu palačinky vracejí ze žaludku. Podruhé byly ještě horší. Vzhlédl a zjistil, že se na něj táta mračí.

„Je něco špatného s tím jídlem?“ zeptal se táta. Bodrý chlapík, který ho vítal u snídani, byl dávno pryč.

„Chutná to jako něco, co nabrala na hnoji,“ odpověděl Charlie.

„Vyskoč a pomoz mi vynést smetí, než tě odvezu do školy,“ nařídil mu táta. Bylo jasné, co tím myslí: chce si s ním promluvit o samotě.

„Jaký smetí? Pytel je teprve do půlky plný,“ namítl Charlie, aby se nedal jen tak.

„Vstávej a vezmi ho.“ Táta to myslel vážně. „Otevřu ti dveře.“

Charlie vytáhl pytel z nádoby a zamířil ven. Hodil ho do popelnice a tu odvezl k obrubníku. Když s tou zbytečnou prací skončil, obrátil se zpátky k domu a zjistil, že mu táta stojí v cestě. *S těmi vousy vypadá*

jako Robinson, pomyslel si Charlie. *Už mu chybí jenom oštěp a Pátek*. Před rokem by o tom Charlie zavtipkoval. A táta by se před rokem zasmál.

„Co tě to dneska žere, Charlie?“ zeptal se Andrew Laird a znělo to, že ho to vážně trápí. „Ven s tím, ať je to, co je to.“

Charlie měl chvilku dojem, jako by se vrátil starý táta. Ten, který ho bral na dlouhé procházky, jenom aby si mohli povídat. Ten, který byl vždycky poblíž, když se cítil ublížený a samotný. Ten, který mu chyběl tak, že to ani nedokázal vypovědět. Charlie si hleděl na špičky nohou. Chtěl mu říct o těch zlých snech. Hledal správná slova, když táta znovu promluvil.

„Víš, já beru, že jsi nějak nabroušený,“ spustil přísně, „ale nemůžu dovolit, aby ses takhle choval k rodině.“

Z tónu jeho hlasu se Charlieho naděje rozsypaly. Starý táta byl pryč a nevypadalo to, že se vrátí. „Charlotte není moje rodina,“ odsekl. „Já jsem si ji nevzal.“

„Ne, *já* jsem si ji vzal,“ zdůraznil táta. „Takže je tvoje nevlastní máma. Víš, že Charlotte trápí, když jsi k ní neslušný. Snaží se to nedávat najevo, ale bolí ji to.“

Charlie zoufale nakopl drn trávy. „Jak víš, že ji to trápí? Přiznej si to, tati – ty o ní víš úplně houby!

Potkal jsi ji před *rokem*. A viděl jsi ty šílenosti, co maluje? Ta ženská je trhlá. Dělá zelený palačinky, tati. *Zelený!* Za pár let zjistíš, že byla šílený vrah, pak si na ty zelený palačinky vzpomeneš a řekneš si: *Páni, že mě to nenapadlo už tehdy!*“

Táta si sundal brýle a unaveně si promnul oči. „To si děláš legraci.“

„Jak ses mohl zamilovat do někoho, koho pořádně neznáš?“ naléhal Charlie. „Určitě ti podstrkuje nějaký nápoj lásky. Děláš všechno, co si usmyslí! Samé, Ano, srdíčko. Jistě, drahoušku. Jak chceš, zlato. ‘Přemluvila by tě úplně ke všemu. Dokonce tě přinutila, ať se zbavíš našeho domu!’“

„Stačil nám jenom jeden dům, Charlie,“ vysvětloval trpělivě táta. „A tenhle zámeček pro Charlotte hodně znamená. Dědí se v její rodině už skoro dvě stě let. Nemohl jsem po ní chtít, ať ho prodá.“

„No *naš* dům zase hodně znamenal pro mě,“ odsekl Charlie. Někdy tam zavřel oči a skoro mu připadalo, že je máma pořád s ním. „Ale to asi není důležité.“

Andrew Laird jako by se scvrkl. „To je mi líto, Charlie. Nedošlo mi, že ses s tím domem tolik sžil. Ale to není ten hlavní problém, že ne?“

Charlieho rty se ani nepohnuly. Bylo jasné, co by řekly.

„No tak, Charlie,“ pobídl ho táta jemně. „Mluv se mnou, ano?“

„Už si na ni ani nevzpomeneš, co?“ Charlie cítil, jak mu do očí vstupují slzy. „Protože tě k tomu donutila Charlotte DeChantová.“

Andrew Laird vzal syna kolem ramen, sklonil se a podíval se mu do očí. „Nikdo mě nikdy nedonutí zapomenout na tvoji mámu, Charlie. Chybí mi stejně jako předtím. Ale není fér to všechno vyčítat Charlotte. Nechápu, co proti ní máš. Jack si s ní rozumí.“

„Jack je ještě trdlo. Je mu *osm*,“ vyštěkl Charlie a vyvlékl se z otcova objetí.

„Přesně tak,“ řekl Andrew Laird, napřímil se a o něco snížil hlas. „Je mu *osm*. A to znamená, že potřebuje mámu.“

„To jsem já potřeboval taky. Ale když *mně* bylo *osm*, máma mi umřela.“

Andrew Laird se zahleděl do země a prohrábl si vlasy. „Já vím, že posledních pár let pro tebe bylo těžkých. Byly těžké pro nás pro všechny. Ale Charlotte za to nemůže.“

„Takže mi chceš říct, že jsi teď na *její* straně?“

„Tady nejsou žádné strany,“ povzdechl si otec. „Jsou to tři roky, Charlie. Musíš si najít nějaký způsob, jak se s maminkou rozloučit. Víš, že by to sama chtěla.“

„Ne.“ Nic víc se k tomu říct nedalo. „Já mám nikdy nenechám jít.“

„No jestli nejsi připravený zapadnout do naší nové rodiny, tak s tím nic nenadělám,“ povzdechl si táta. „Ale dokud tady s námi budeš žít, snaž se chovat příjemně. A to znamená nevyjíždět na Jacka a Charlotte. Trap se, jak chceš, ale prosím... nekaz jim život.“

~*~ ŠESTÁ KAPITOLA ~*~

TĚŽKÉ ČASY

Bylo osm ráno, ale slunce se ještě neobjevilo. Nad Cypřišovým Potokem se válely silné vrstvy pochmurných šedivých mraků. Celé týdny se nepohnuly ani o kousek. Charlie seděl na zadním sedadle tátova džípu a snažil se vybavit si poslední slunečný den.

„Koukej, co mám!“ řekl Jack spiklenecky a zatahal ho za rukáv. „Jeden Charlottin obrázek.“ Rozložil list papíru a zvedl ho, aby se bratr mohl podívat. Ale toho to nezajímalo. Táta právě projížděl kolem domu, ve kterém všichni bydleli, dokud žila máma. Vypadal

přesně jako v den, kdy se Lairdovi odstěhovali. Přední dveře se najednou rozletěly a Charlie málem čekal, že máma vyjde na verandu. Pak ven vyrazily dvě malé šťastné děti a za nimi *jejich* máma.

„Je na něm náš zámek a vzadu je něco napsaný!“ zašeptal Jack.

„Co?“ zamumlal Charlie. Podíval se na bratra, navlečeného do podomácku vyrobeného kostýmu. „Můžeš si aspoň sundat tu masku?“ zeptal se tiše, aby ho táta neslyšel. Za pár minut dorazí ke škole.

„Bez masky nepoznají, že jsem Kapitán Amerika,“ namítl Jack.

„Nepoznají to, ani když ji budeš mít na sobě!“ Tentokrát se Charlie neobtěžoval šeptat. Nikdo ho nedokázal namíchnout tak jako Jack.

„To říká kdo?“

„To říká každý, kdo ví, že Kapitán Amerika není trpajzlík. V té masce z auta nevylezeš!“

„Ty mi přece nerozkazuješ, Charlie!“ zavřeštěl Jack. „Jenom táta.“

„Přesně tak!“ ozvalo se od volantu. „A v mém autě nebude Kapitána Ameriku nikdo obtěžovat! Nech našeho rodinného superhrdinu na pokoji.“

Možná vás nechám na pokoji všechny, pomyslel si Charlie, když se před nimi objevila škola. Sotva auto zastavilo, vylezl a bez pozdravu odešel. Byl na půl cesty ke vchodu, když ho Jack dohonal.

Základní škola v Cypřišovém Potoce byla čtyřpatrová cihlová krabice s velkými čtvercovými okny, vypadala jako postavená z lega. V osm hodin přetékal chodník před vchodem dětmi všech postav a velikostí. Byli tam basketbalisté z osmičky, kteří přerostli i učitele, a prváci tak drobní, že by mohli doprovázet Sněhurku. Charlie se s úlevou vmísil do davu.

„Hej, Lairde, počkej!“

Charlie se otočil na patě a uviděl svého kamaráda Rocca Marqueze, jak na něj mává z předního sedadla mámina auta. Rocco byl nejvyšší kluk v sedmičce a nejlepší sportovec z celé školy. Holky si čmáraly jeho jméno na sešity a šeptaly si, že s těmi lesklými tmavými vlasy a snědou pletí vypadá jako filmový herec. Pohledy ho pronásledovaly na každém kroku. Vyskočil z auta a zamířil k Charliemu. A to znamenalo, že se Charlie musí zbavit Kapitána Ameriky.

„Padej do třídy, Jacku,“ nařídil mu.

„Proč?“ Jack se ani nehnu. „Co když chci ukázat Roccovi svůj kostým?“

„Nebud' trapnej,“ zasyčel Charlie. Nesnášel sám sebe, ale byla to jediná cesta, jak Jacka přinutit poslechnout. „Zmizni.“

Jack měl sice obličej schovaný pod maskou, ale vycpaná ramínka mu sklesla a z očí se ztratila jiskra. Charlie viděl, že bráchovi ublížil. „Proč jsi takový?“ zeptal se Jack tiše.

„A proč ty jsi takový pako?“

Tentokrát neřekl Jack ani slovo. Jenom svěsil hlavu a odšoural se.

„Čau, malej Lairde,“ pozdravil ho Rocco srdečně, když ho chlapec míjel. „Super maska.“

„Dík,“ zazněla tlumeně Jackova sklíčená odpověď.

„Do háje, Charlie, cos mu provedl?“ zeptal se Rocco.

„Nic,“ zahučel Charlie, ale nemohl si pomoci, styděl se za sebe. Když byla máma v nemocnici, slavnostně jí slíbil, že se o brášku postará. *Vy dva musíte držet při sobě, kladla mu na srdce. Nikdy nezapomeň, že když vám bude těžko, spolu jste vždycky silnější než každý zvlášť.* Tehdy Charlie pořádně nechápal, jak to myslí. Nejhorší, co si dovedl představit, byla zpackaná

písemka nebo nabourané kolo. Teď mu začínalo docházet, jak zle může být.

„Myslíš, že jsem na Jacka hnusnej?“ zeptal se kamaráda.

„Si piš,“ potvrdil Rocco. Pak se zašklebil. „Ale tak to má být, ne? Je mladoch – a kdo jinej ho má cepovat? To můj starší brácha mě vždycky chytil za spodňáry a...“

Roccovi došla řeč, jak na ně padl stín.

„Pánové,“ vyštěkl hluboký hlas. „Je načase nechat řečí a jít do tříd.“ Ředitel Stearns byl na škole nový. Objevil se před několika měsíci, na konci vánočních prázdnin. Jednou ráno nahnali žáky do tělocvičny a tam se dozvěděli, že ředitelka, kterou znali celé roky, laskavá žena s kapsami kostýmku plnými bonbonů bez cukru, přestoupila na jinou školu. Nahradil ji kolohnát s praktickým sestřihem, postavou Frankensteinova monstra a povahou vězeňského dozorce. Charlie od vánočních prázdnin o centimetřík povyrostl, a přesto mu ředitel Stearns připadal ještě větší než v lednu.

Nikdo na škole nevěděl, odkud přišel – a kam každý večer mizí. Děti si šeptaly, že ráno přichází do školy

jako první a při posledním odpoledním zvonění už není k nalezení. Charlie věděl, že ředitel žije někde blízko jejich domu. Dvakrát ho zahlédl, jak si vykračuje okolními ulicemi. Ale neuměl si představit, že by bydlel v některém z úhledných domků kolem zámečku. Vlastně si nedovedl představit ani to, že by někdo jako ředitel Stearns vůbec někde bydlel. Možná snad v podobném zámku jako ten jejich.

„Nestůjte tam a nezírejte jak telata,“ odfrkl si ředitel. „Pohyb, vy dva.“

„Ano, pane,“ odpověděl Rocco. Dokázal vyřídít fotbalisty dvakrát širší, než byl sám, a v pětce vyhrál celoškolní soutěž v páce, ale jakmile se ředitel ocitl poblíž, kuráž ho opustila.

„Jo, a Marquezi,“ zavolal ředitel, když Charlie s kamarádem vykročili ke škole.

Rocco se zhluboka nadechl a obrátil se. „Ano, pane?“

„Dneska dávej ve třídě dobrý pozor.“ Ředitel sevřel svalnatou rukou Roccovi rameno. „Jestli si brzo nevylepšíš známky, skončí tví rodiče na rychlé volbě v mém telefonu. A teď běž.“

„Na rychlé volbě?“ zašeptal Charlie, když se s Roccem rozběhli od ředitele ke dveřím. „Co to mlel?“

„Stearns včera volal mámě do práce. Že jsem zkonil písemku.“

„Už zas?“ Charlieho to překvapilo. Rocco nebyl žádný génius, ale ani školní osel.

„Jo, já ti nevím, co to se mnou je!“ pokrčil Rocco bezmocně rameny. „Pořádně si neodpočinu. Prostě se na nic nesoustředím.“

Charlie se ho snažil politovat, ale neubráníl se zívnutí. Už celé týdny nespál déle než pár hodin.

Rocco si odfrkl. „No dík, že máš starost.“

„Promiň. Jsem prostě vyplivnutej.“

Rocco zapátral Charliemu ve tváři. „Páni. Já jsem taky hotovej, ale jak koukám na ty tvoje pytle pod očima, divím se, že se ještě udržíš na nohách. Řeknu ti to na rovinu, Lairde. Laborcky nezvládneš.“

Charlie zíral na tabuli. Slovo GRAVITACE se mu rozplývalo před očima. Zamlžovalo se a bledlo a chvílemi mizelo. Už po iksté se tvrdě štípl a snažil se upírat oči na paní Webberovou, drobnou ženu s šedými kudrnami, které jí trčely na všechny strany, jako by se chystaly utéct z hlavy. Z nějakého důvodu, na který si Charlie nevzpomínal, držela učitelka

pěnový míč pomalovaný tak, aby vypadal jako Jupiter.

„Kdo mi připomene, kdo objevil gravitaci?“

„*Já! Já! Já!* Já to vím!“ ozval se dychtivý hlas zezadu ze třídy. Charlie se tam ani nemusel dívat a věděl, že patří Alfiemu Bluenthalovi, třídnímu géniovi a jednomu z jeho tří nejlepších kamarádů. Charlie se ohlédl přes rameno. Ostatní děti, usazené po dvou za dřevěnými

laboratorními stoly, se obrátily a dívaly se, jak Alfie nadskakuje na modré plastové židli jako brýlatá ropucha. Jedna holka se zahihňala, jiná protočila panenky. Pro spolužáky byl Alfie mimoň, co se žral všechnu moudrost. Nikdy nepoznali jeho druhou stránku. Mít za kamaráda génia se často hodilo, ale nebylo to Alfieho IQ, co z něj dělalo

tak výjimečného kluka. Člověk mu mohl svěřit všechno, i ta nejtrapnější tajemství. Nikdy se nesmál – a rozhodně nic neprozradil živé duši.

„Ano?“ Paní Webberová si povzdychla. „Alfie? Kdo objevil gravitaci?“

„Isaac Newton. I když ji ve skutečnosti přímo *neobjevil* –“

„Výborně! Děkuji ti, Alfie,“ uřála ho rychle paní Webberová. Když dostal Alfie šanci, s chutí převzal roli přednášejícího. „A teď trochu přitvrdíme. Která planeta v naší Sluneční soustavě má nejsilnější gravitační pole?“

„*Já! Já! Já!*“

„Ví to někdo *kromě* Alfieho? Co ty, Charlesi? Nechceš to zkusit?“

Charliemu pomalu klesala hlava na stůl. Uslyšel svoje jméno a prudce se probral. Zvedl oči a zjistil, že paní Webberová roztáhla mapu Sluneční soustavy. Planoucí oranžové slunce vypadalo tak žhavě, že by jí dokázalo podpálit kudrny.

„Cože?“ Mozek mu odmítal zabrat.

Paní Webberová se vysmrkala, jako pokaždé když byla našťvaná. „Která planeta má nejsilnější gravitační pole?“

Charlie na ni zíral. Byl tak unavený, že si nevzpomínal ani na jméno planety, kde se nachází.

„Poslouchal jsi?“

„Ano.“

„No tak kdo tedy objevil gravitaci?“

Probíral se hlavou a pátral po odpovědi, ale marně. Podíval se na sousedku v lavici. Jeho partnerka na laboratorní práce byla drobná, blondatá a roztomilá jako baletka na hrací skříňce. Jmenovala se Paige Bretterová a s Alfiem, Roccem a Charliem byli nejlepší kamarádi už od školky. Teď v sedmičce neměli absolutně nic společného až na vzájemné přátelství. Někdo by se možná divil, že se Rocco tahá s Alfiem, nebo že se Paige, blázen do růžové, potlouká s bandou kluků. Ale pro Charlieho a jeho partu nebylo nic přirozenějšího. Jako by byli všichni kamarádi od narození.

Paige si jako obyčejně čmárala do sešitu. Nikdy si nic nezapisovala, ale učitelům to nevadilo, protože dostávala samé jedničky. Když Charlie zachytil její pohled, obrátila k němu svůj nejnovější obrázek tak, aby ho viděl. Byl na něm člověk s dlouhými vlasy, kterého trefilo do hlavy jablko. *Sadař?* Charlie tušil, že to není správná odpověď.

„*Ted* to řekl,“ zašeptala Paige a kývla dozadu.

Charlie nenápadně pokrčil rameny.

„Charlesi!“ Paní Webberové už došla trpělivost. „Víš, jak se jmenoval člověk, který objevil gravitaci?“

Charlie se znovu zoufale podíval na Paige. Zvedla knížku, aby si zakryla ruku, a ukázala na Alfieho, který ze sebe před pár vteřinami vysypal správnou odpověď. Charlie vděčně přikývl.

„Alfie?“ řekl.

Celá třída se rozchechtala, jen Charlie by si nejradši zalezl pod stůl. Byla teprve druhá hodina a jemu už bylo jasné, že to dneska horší být nemůže.

Pak se mu zdálo, že mezi vším tím veselým hihňáním a chechotem zaslechl vřískavý smích. Nozdry zachytily slabý pach hniloby. A chvíličku mu připadalo, že se kymácí, zatímco se svět kolem nehýbá, jako by byl uvězněný v kleci a lehce se houpal ze strany na stranu.

~*~ SEDMÁ KAPITOLA ~*~

NENÍ SE KAM SCHOVAT

Když konečně zazvonilo, Charlie se ani nepohnul. Byl na to moc vyčerpaný.

„Poslouchej – jsi v pořádku, Charlie?“ zašeptala Paige a ustaraně se zamračila.

Nebyl v pořádku. Ani zdaleka ne. Ale aspoň se mu podařilo přikývnout.

„Tak vstávej,“ pobídla ho Paige, „přijdem pozdě na tělák.“

Alfie a Rocco čekali na chodbě. Všude kolem brebentili sedmáci a osmáci a rozcházeli se do tříd. Zabouchla se poslední skříňka a čtveřice kamarádů osaměla.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.